

06.februar 2012.godine

Zoran Dašić

PRIČA JEDNOG TATE...

Vežan sam za porodicu

Osnivač grupe „Legende“ kaže da se kaje što je propustio mnogo lepih trenutaka u odrastanju svoje dece, pa je zbog toga oduvek bio bolećiv i popustljiv prema Andreju i Marku, ali danas priznaje da mu je najveća želja, ne da dobije unuke već da osamostali sinove

Kompozitor, tekstopisac i lider grupe „Legende“ Zoran Dašić Daša, koji je tri decenije u bračnoj zajednici sa suprugom Nenom, kaže da je ključ za uspešan brak tolerancija i strpljenje, a kruna njihove velike ljubavi jesu dvojica sinova, dvadesetosmogodišnji Andrej i pet godina mlađi Marko. Daša priznaje da bi danas mnoge stvari uradio drugačije kada je njihovo vaspitanje u pitanju i zato svim budućim roditeljima savetuje da od prvog dana pokušaju da osamostale svoju decu, jer će tako naučiti da žive.

Koliko se muški pogled na svet promeni kada postanete otac, da li pravi život počne tek osnivanjem porodice?

Totalno se sve menja, roditeljstvo me je učinilo jačim, očvrsnulo me je, pomoglo mi je da sazrim. Mnogo sam vežan za porodicu, možda čak i previše, mogu da kažem da sam pravi porodični čovek, što za estradu nije dobro. Za estradu je potrebno malo više egoizma, ali ne mogu sad da se menjam, ja sam već određen kao ličnost. Kad god sam na nekim putovanjima, stalno mislim na njih, strašno mi nedostaju i uvek me uhvati nostalgija kada smo razdvojeni.

Jeste li priželjkivali mušku decu?

Ne, naprotiv, oba puta sam želeo ćerke. Dok su dečaci grubijani, ćerke su vezanije za očeve, nežnije su i maznije. Sećam se da sam bio potpuno zbunjen kada sam dobio prvog sina Andreju, dok sam s Markom već znao kako to izgleda i bilo je mnogo lakše. Prvo dete je bilo iznenađenje, kada je Nena ostala trudna, bili smo potpuno zatečeni, mislili smo da je prerano, pitali smo se kako ćemo. S drugim detetom smo već znali kako ćemo, bili smo uhodani.

Jeste li ravnomerno podelili obaveze oko sinova sa suprugom?

Mi nismo imali renta bake i deke, sami smo živeli od prvog dana, sami smo čuvali decu. Bake i deke su dolazili kad baš zagusti. U jednom periodu sam probao da budem „normalan“, napustio sam muziku i našao stalni posao, ali nije išlo, to nisam bio ja. Nena je primetila moje gušenje u tom sindikalnom načinu života, podržala me je i ohrabrila da se vratim muzici. Posle drugog deteta Nena je prestala da radi i posvetila se deci, a ja sam radio dupli posao da bih izdržavao porodicu. Bilo je dosta napornih dana, ali smo na kraju sve pregurali.

Zbog prirode posla često ste bili daleko od kuće. Pomislite li ponekad da je trebalo više da budete uz porodicu?

Sve češće to pomislim, posebno kada vidim kako vreme leti. Mnogo trenutaka sam propustio, kroz maglu se setim naših igara i maženja, a onda ih pogledam i shvatim da su oni već veliki momci i bude mi žao što nisam imao više vremena za njih kada su bili mali.

Pitate li se nekada da li ste nešto možda mogli bolje, zamerate li nešto sebi kao ocu?

Mnoge stvari bih danas uradio drugačije. Moglo je bolje, mislim da nisam uspeo od njih da napravim uspešne, poslovne ljude, a nisu uopšte mladi, mladi ima 23, a stariji 28 godina. Obojica ne rade ništa, spavaju do tri posle podne, sve vreme ovog sveta je njihovo, a kada su budni, u tom kratkom periodu ne znaju ni sijalice da zamene nego čekaju mene da se vratim sa puta. Oni su i danas maženi i paženi, jer nažalost, ni žena ni ja nismo bilo strogi kada je trebalo, mnogo smo bili bolećivi prema njima, a to nam je velika greška. Trebalo je da ih pustim da se sami snalaze, da se očeliče i spreme za svet. Da se ne lažemo, i ja sam bio takav, ali ja od svoje 19 godine radim i sebe izdržavam, a danas su druga vremena i druga priča.

Na šta ste najponosniji kada su vaši sinovi u pitanju?

Na to što su izrasli u dobre i poštene ljude i što su lepo vaspitani, na tome smo zaista insistirali. Oni jesu neradnici, ali su otmene lenštine. (smeh)

Obojicu interesuje muzika, a mladi sin često s vama svira na koncertima. Kako ste reagovali kada su vam rekli da ih zanima muzika, šta ste ih savetovali?

Nikada nisam želeo da se oni nađu u muzici, jer je reč o nesigurnoj profesiji. Tokom istorije se pokazalo da su najveći umetnici umirali u bedi, a tek posle smrti bi stekli neki status kod ljudi i poštovanje. Dakle, ja nisam za to da se oni bave ovim poslom, voleo bih da imaju neku sigurniji posao, jer znam koliko je teško i kroz šta sam sve prošao. Ali, ja sam tu i da im pomognem koliko mogu. Iako je stariji sin završio menadžment, njega zanimaju bas i gitara, dok ovaj mladi s nama često svira klavijature, a pojaviće se i na koncertima u Sava centru 4. i 14. februara s nama na bini.

Čime biste voleli da se bave?

Što bi rekao Bora Ćorba u jednoj pesmi „samo socijalno, zdravstveno i sigurna plata“.

